

Blote ruggen kijken op ITs

Theater ITs Festival. Gezien 25 en 26 juni Amsterdam. Inl: itsfestivalamsterdam.nl.

●●●●○

Door KESTER FRERIKS

Bijna een uur lang kijken de toeschouwers naar de rug van zes performers. Ze bewegen in stijlvolle choreografie over het podium. Aan het slot werpen ze een schuchtere blik over de schouder en kijken ons verwachtingsvol aan. Een voor een gaan ze af. Met *De mogelijkheid van een afscheid* laat regisseur Catoke Kramer van de Toneelacademie Maastricht zien hoe verstill theater kan zijn. Ze dwingt de toeschouwer te kijken naar de schoonheid van een blote rug, de bewegingen van een hals.

Het ITs Theatreschool Festival brengt met *gusto* op vele plekken in Amsterdam de nieuwste lichte jonge theatermakers. De stoepen vullen zich met druk pratende acteurs en regisseurs uit vele landen. De examentijd zorgt voor een aan-

gename uitgelaten sfeer.

Kort na de ruggenmime van Catoke Kramer is *Kliché* te zien van Joost van Hezik, afstuderend aan de Amsterdamse Regieopleiding. Alle acteurs dragen een tutu. Ze richten zich frontaal tot de toeschouwers, werpen ons clichés voor de voeten als „Samen is nooit alleen” en „Een betere wereld begint bij jezelf”. Het zijn radeloos makende spreuken, zo versleten dat de waarheid nauwelijks herkenbaar is. Toch weten de spelers en Van Hezik die radeloosheid tot snerpand theater te vertalen met hevige acts waarin op housebeat wordt geschreeuwd, gevochten en gedanst. Hoe extreem deze vorm ook is, Van Heziks angst voor een apolitieke en egoïstische samenleving is indringend en oprecht. Hij roept op tot engagement alsof de jaren zestig terug zijn.

Traditiegetrouw nodigt het ITs buitenlandse gezelschappen uit. In Shakespeares *Macbeth* door de Iraanse afkomstige Max Theatre

Group zijn *Macbeth* en *Lady Macbeth* sinistere, spookachtige wezens die na de moord op Duncan nooit meer kunnen slapen. Alle spelers zijn mannen. Ze dolen verweesd rond, begeleid door een verteller die verhaalt over de verschrikkingen van moord, over *the sound and the fury*. De rol van de drie heksen is verrassend: het zijn grootste figuren die de Lady tot overspel met Duncan verleiden. Op het liefdesbed wordt zijn hoofd afgehaakt.

Johnny Solo van regisseur Eefje Suijkerbuijk van de Toneelacademie Maastricht speelt zich af in het diepe duister. Een jongeman is op desperate wijze alleen. Hij zet koffie, danst met stoelen, richt een fel schijnende lantaarn op zijn gezicht, slaakt waanzinskreten. Wat performer Emile Zeldenrust doet is knap, en knap ook dat de regie van Suijkerbuijk dat bereikt: zo eenzaam is toneelspel. Op het hartverscheurende af. *Johnny* is de *Macbeth* van deze tijd.